

ΣΑΝ ΝΑ ΗΤΑΝ ΣΗΜΕΡΑ

ΓΙΟΡΤΑΖΟΥΝ: ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ, ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ, ΚΟΡΝΗΛΙΑ.

ΓΕΓΟΝΟΤΑ

1219: Λήγει η «Επανάσταση των δύο Συβρίτων».

Πρόκειται για εξέγερση των Κρητικών κατά των Βενετών, που ανάγκασε τους κατακτητές να παραχωρήσουν προνόμια.

1503: Ο Μιχαήλ Άγγελος αρχίζει την κατασκευή του Δαυίδ, του γλυπτού αριστουργήματός του.

1826: Ο Μακρυγιάννης νικάει τις δυνάμεις του Κιουταχί στην Αθήνα.

1928: Ο πρωθυπουργός Ελευθέριος Βενιζέλος με επιστολή του στον τούρκο ομόλογό του Ισμέτ Ινονού ζητά την επίλυση με ειρηνικό τρόπο του συνόλου των εκκρεμοτήτων που υπάρχουν ανάμεσα στην Ελλάδα και την Τουρκία. Λίγες μέρες αργότερα, ο τούρκος πρωθυπουργός θα τον προσκαλέσει στην Κωνσταντινούπολη.

1943: Βυθίζεται στη Σκιάθο, λόγω εμβολισμού του από γερμανικό πλοίο, το υποβρύχιο Λάμπρος Κατσώνης, με κυβερνήτη τον αντιπλοίαρχο Βασίλη Λάσκο και πλήρωμα 32 ανδρών.

1959: Ο Ολυμπιακός παραχωρεί ισοπαλία 2-2 στη Μίλαν στο γήπεδο της Λεωφόρου Αλεξάνδρας, στον πρώτο αγώνα των δύο ομάδων, για το Κύπελλο Πρωταθλητριών Ομάδων Ευρώπης. Είναι η πρώτη εμφάνιση ελληνικής ομάδας στη διοργάνωση. Οι ερυθρόλευκοι προηγήθηκαν δύο φορές, με κεφαλιά του Κώστα Παπάζογλου στο 19' και «βολίδα» του Ηλία Υφαντή στο 45', αλλά ισοφαρίστηκαν ισάριθμες φορές από τον περιφημο Ζοζέ Αλταφίν. «Ο Μπέμπης και ο Σιδέρης είναι άξιοι να παίξουν στη Μίλαν» δηλώνει ο προπονητής των ροσονέρι, Λουίτζι Μπονιζόνι.

ΓΕΝΝΗΣΕΙΣ

1592: Μισέλ Ντε Μοντέν, γνωστός στην Ελλάδα και ως Μονταίνιος, γάλλος φιλόσοφος. (Θαν. 28/2/1533)

1873: Κωνσταντίνος Καραθεοδωρής, Έλληνας μαθηματικός, από τους κορυφαίους της επιστήμης του παγκοσμίως. (Θαν. 2/2/1950)

1908: Κάρολος Κουν, Έλληνας σκηνοθέτης του θεάτρου. (Θαν. 14/2/1987)

ΘΑΝΑΤΟΙ

81: Τίτος (Φλάβιος Σαβίνος Βεσπασιανός), ρωμαίος αυτοκράτορας, 10ος στη σειρά διαδοχής. Έμεινε στην ιστορία για την κατάληψη της Ιερουσαλήμ το 70 μ.Χ. και την καταστροφή του Ναού του Σολομώντα. (Γεν. 30/12/39)

1885: Φρίντριχ Κιλ, γερμανός συνθέτης και μουσικοδιδάσκαλος. (Γεν. 8/10/1821)

1915: Στέφανος Γρανίτσας, δημοσιογράφος, συγγραφέας και πολιτικός από την Ευρυτανία. Τα «Άγρια και τα Ήμερα του Βουνού και του Λόγγου» το πιο γνωστό έργο του, το οποίο περιέχει μύθους από τη λαϊκή παράδοση της περιοχής του σχετικούς με ζώα. (Γεν. 1880)

Η ιστορία του Τσάμπιονς Λιγκ

Το Τσάμπιονς Λιγκ (Champions League) είναι η σπουδαιότερη διασυλλογική ποδοσφαιρική διοργάνωση του πλανήτη, που προσφέρει κύρος στους ποδοσφαιριστές και παχυλά έσοδα στις ομάδες. Διεξάγεται στην Ευρώπη, υπό την αιγίδα της UEFA, από την περίοδο 1955 - 1956 με την ονομασία Κύπελλο Πρωταθλητριών Ομάδων Ευρώπης. Από το 1991 πήρε τη σημερινή της ονομασία.

Το 1953 ο γάλλος δημοσιογράφος της αθλητικής εφημερίδας L'Equipe και παλιός διεθνής ποδοσφαιριστής Γκαμπριέλ Ανό (1889 - 1968) πρότεινε στην ΟΥΕΦΑ τη διεξαγωγή ενός τουρνουά με τη συμμετοχή των πρωταθλητριών ομάδων της Ευρώπης. Γηραιά είχε αρχίσει να επουλώνει τις πληγές του Β' Παγκοσμίου Πολέμου και βράδιζε σε τροχιά οικονομικής ανόδου. Το αεροπλάνο είχε συνδεθεί με όλες τις μεγάλες πόλεις και είχε μικρύνει τις αποστάσεις, ενώ πολλά στάδια είχαν αποκτήσει προβολείς για νυχτερινούς αγώνες. Έτσι, ήταν απολύτως εφικτή η τέλεση ποδοσφαιρικών αγώνων μεσοβδόμαδα, ώστε να μην επηρεάζεται η διεξαγωγή των πρωταθλημάτων τα Σαββατοκύριακα.

Η νεοσύστατη, τότε, ευρωπαϊκή ποδοσφαιρική ομοσπονδία υιοθέτησε την πρόταση του Ανό και την υλοποίησε το φθινόπωρο του 1955. Στο 1ο Κύπελλο Πρωταθλητριών Ομάδων Ευρώπης δήλωσαν συμμετοχή 15 χώρες και η γερμανική περιοχή του Σάαρ, που τότε βρισκόταν υπό γαλλική κατοχή, λόγω του Β' Παγκοσμίου Πολέμου. Έλαμψε δια της απουσίας της η Αγγλία, ενώ η χώρα μας εμφανίστηκε στη διοργάνωση το 1959. Η ΟΥΕΦΑ επέλεξε το σύστημα των γύρων με διπλά παιχνίδια για τη

διεξαγωγή του τουρνουά.

Στην κλήρωση του πρώτου γύρου μετείχαν 16 ομάδες: Σπόρτιγκ Λισσαβόνας, Παρτιζάν Βελιγραδίου, ΜΤΚ Βουδαπέστης, Άντερλεχτ Βρυξελλών, Σερβέτ Γενεύης, Ρεάλ Μαδρίτης, Ροτ Βάις Έσσης, Χιμπέρνιαν Εδιμβούργου, Τζουγκάρντενς Στοκχόλμης, Γκβάρντια Βαρσοβίας, Άαρχους Δανίας, Ρεμς Γαλλίας, Ροπίντ Βιέννης, Αϊντχόφεν Ολλανδίας, Μίλαν Ιταλίας και Ζααρμπίρκεν Σάαρ. Ο πρώτος τελικός της διοργάνωσης έγινε στις 13 Ιουνίου 1956 στο Παρκ Ντε Πρενς των Παρισίων, παρουσία 38.239 θεατών. Έπειτα από ένα συγκλονιστικό παιχνίδι, η Ρεάλ Μαδρίτης των Ντι Στέφανο και Χέντο νίκησε τη γαλλική Ρεμς του Ρεϊμόν Κοπά με 4-3.

Οι Μαδριλένοι ήταν οι απόλυτοι κυρίαρχοι τη δεκαετία του '50, κατακτώντας όλα τα τρόπαια. Τη δεκαετία του '60, εκτός της Ρεάλ, πρωταγωνίστησαν η Ίντερ, η Μίλαν, η Μπενφίκα και οι Βρετανοί τη διετία 1967 - 1968 με τη Σέλτικ και τη Μάντσεστερ Γιουνάιτεντ. Η δεκαετία του '70 ξεκίνησε με την υπεροχή του Άγιαξ του Γιόχαν Κρόφ και του Ρίνους Μίχελς, που εισήγαγε το ολοκληρωτικό ποδόσφαιρο και συνεχίστηκε με την τριετή κυριαρχία της Μπάγερν του Φραντς Μπεκενμπάουερ.

Με προεξάρχουσα τη Λίβερπουλ, το 1977 αρχίζει η κυριαρχία των αγγλικών ομάδων, η οποία διακόπτεται στις 29 Μαΐου 1985 με την τραγωδία του Χέιζελ. Ο αποκλεισμός των αγγλικών ομάδων εξαιτίας του σουλτανιστικού δίνει την ευκαιρία στις ομάδες από την Ιταλία και την Ισπανία να κυριαρχήσουν. Το 1986 η Στεάουα Βουκουρεστίου γίνεται η πρώτη και μοναδική ομάδα από την Ανατολική Ευρώπη

που κατακτά το τρόπαιο στον αξέχαστο τελικό με την Μπαρτσελόνα στη Σεβίλλη, με ήρωα τον τερματοφύλακα Χέλμουτ Ντουκαντάμ. Οι εγγλέζοι επανήλθαν στο προσκήνιο το 1999 με τη μεγάλη Μάντσεστερ Γιουνάιτεντ του σερ Άλεξ Φέργκιουσον.

Η χώρα μας πήρε μέρος για πρώτη φορά στο Κύπελλο Πρωταθλητριών την περίοδο 1959 - 1960. Μας εκπροσώπησε ο Ολυμπιακός, ο οποίος αποκλείστηκε στον πρώτο γύρο από τη Μίλαν. Οι ερυθρόλευκοι πήραν ισοπαλία 2-2 από τους μεγάλους αντιπάλους τους στο Στάδιο Καραϊσκάκη και ηττήθηκαν 3-1 στο Σαν Σίρο. Τις μεγαλύτερες χαρές στη διοργάνωση μας τις πρόσφερε ο Παναθηναϊκός. Το 1971 έφθασε στον τελικό του Γουέμπλεϊ, όπου έχασε 2-0 από τον μεγάλο Άγιαξ. Δύο ακόμη φορές οι πράσινοι έδωσαν το «παρών» στα ημιτελικά της διοργάνωσης. Με τη Λίβερπουλ το 1985 (0-4, 0-1) και τον Άγιαξ το 1996 (1-0, 0-3).

Την περίοδο 1990 - 1991 το Κύπελλο Πρωταθλητριών Ομάδων Ευρώπης αλλάζει μορφή με την εισαγωγή των ομίλων, που σημαίνει περισσότερα παιχνίδια για τις μεγάλες ομάδες και πολλά λεφτά από τους χορηγούς. Την επόμενη σεζόν μετονομάζεται σε Τσάμπιονς Λιγκ.

ΚΑΤΑΚΤΗΣΕΙΣ

9 Ρεάλ Μαδρίτης, 7 Μίλαν, 5 Λίβερπουλ, 4 Μπάγερν, Άγιαξ, Μπαρτσελόνα, 3 Μάντσεστερ Γιουνάιτεντ, Ίντερ, 2 Πόρτο, Μπενφίκα, Γιουβέντους, Νότιχαμ, 1 Άστον Βίλα, Ντόρτμουντ, Σέλτικ, Ερυθρός Αστέρας, Φέγιενορντ, Αμβούργο, Μαρσέιγ, Αϊντχόβεν, Στεάουα Βουκουρεστίου, Τσέσι

ΤΙ ΓΡΑΦΟΥΝ ΟΙ ΑΛΛΟΙ...

Για ποια Κεντροαριστερά μιλούν;

Του ΣΠΥΡΟΥ ΚΑΡΑΛΗ

Ιστορικά έχει αποδειχθεί ότι οι περίοδοι των κρίσεων συχνά οδηγούν τις κοινωνίες στη ριζοσπαστικοποίηση, δηλαδή σε ευθεία σύγκρουση με την εκάστοτε υπεύθυνη, διευθύνουσα τάξη, ώστε να απαντηθούν τα αίτια της κρίσης και να δοθούν διέξοδοι. Αν αυτή η σύγκρουση μεταξύ της αποτυχημένης εξουσίας και της εναλλακτικής πρότασης, που μπορεί να είναι πολιτική, μπορεί κοινωνική ή συνδυασμός και των δύο, δεν συντελεστεί, τότε κατά κανόνα οι κοινωνίες παραδίνονται σε καταρρεύσεις, σαν την τελευταία πράξη μιας τραγωδίας πριν από την κθάραση.

Υπό αυτό το πρίσμα η συζήτηση που γίνεται -και τυγχάνει μεγάλης προβολής- περί ανασύστασης της Κεντροαριστεράς ως νέου πόλου ανάμεσα στη Ν.Δ. και τον ΣΥΡΙΖΑ προβληματίζει, όχι διότι η κοινωνία δεν χρειάζεται αυτό τον πολιτικό χώρο. Αντιθέτως. Αλλά γιατί η σύστασή του επιχειρείται από παλαιά και εν πολλοίς φθαρμένα πρόσωπα, αποδυναμωμένα στην κοινωνική συνείδηση. Πρόσωπα πλήρως ενσωματωμένα στη λογική εκείνου του συστήματος που φέρει ακέραια την ευθύνη της σημερινής κατάστασης.

Από το σχολείο γνωρίζουμε ότι η Ιστορία επαναλαμβάνεται μόνον ως φάρσα, ειδικά όταν οι σταθερές κλονίστηκαν, αλλάζουν και ουδείς γνωρίζει τα νέα δεδομένα και τους νέους πρωταγωνιστές. Η Ιστορία διδάσκει ακριβώς για να μην επαναληφθεί ως φάρσα... Αν την ακούσουμε, μας υπενθυμίζει ότι οι κρίσεις συμπαρασύρουν μαζί με τα ασθενή κοινωνικά τμήματα και τους υπαίτιους. Ως εκ τούτου, πώς μπορεί αλήθεια να φανταστεί κανείς λ.χ. τους εκουγχρονιστές του ΠΑΣΟΚ, της

«ισχυρής Ελλάδας», να επανέρχονται στο πολιτικό προσκήνιο ως σωτήρες; Είναι αστείο ακόμη και ως υπόθεση. Τι, λοιπόν, πραγματικά σημαίνουν, στο συμβολικό πεδίο, οι ζυμώσεις περί της Κεντροαριστεράς από τη στιγμή που δεν υπάρχουν νέα πρόσωπα από αυτόν το χώρο, τα οποία θα μπορούσαν να αποτελέσουν δημιουργικό μέρος των κυοφορούμενων εξελίξεων;

Η απάντηση θα μπορούσε να έχει δύο σκέλη: το πρώτο, στο πολιτικάντικο επίπεδο, αφορά την προφανή προσπάθεια να διασωθούν πολιτικά ορισμένοι εκ των νυν πρωταγωνιστών. Εν προκειμένω η ΔΗΜΑΡ και ορισμένα στελέχη του ΠΑΣΟΚ, που πήραν γρήγορα αποστάσεις από τις ηγετικές επιλογές και εμφανίσαν πιο φιλολαϊκές θέσεις. Το δεύτερο σκέλος -δυστυχώς γι' αυτούς- σημαίνει το κύκνειο άσμα τους. Την ολοκλήρωση του κύκλου. Σημαίνει την Ιστορία που τώρα γράφεται, μυστικά, από τα κάτω προς τα πάνω μιας κοινωνίας που δείχνει παραδομένη, αλλά αποτελεί γρίφο αν πράγματι έχει παραδοθεί ή αναμένει και αυτή, συνδημιουργώντας το καινούργιο... Διανύουμε την εποχή της μετάβασης, την «εποχή των τεράτων» του Αντόνιο Γκράμσι. Το παλιό κάνει αγώνα με νύχια και με δόντια να κρατηθεί και το καινούργιο, που γεννιέται αργά, ανεπαίσθητα, δεν έχει λάβει ακόμη τελικό σχήμα και μορφή... Η Ιστορία, άλλωστε, γράφεται αργά. Χρειάστηκαν περίπου 16 χρόνια από τη χρεοκοπία του 1893 και πολλές και φοβερές πολιτικές κρίσεις εν τω μεταξύ μέχρι τον ερχομό του Ελευθερίου Βενιζέλου, που σηματοδότησε την ανάδειξη της νέας πολιτικής τάξης.